

A MESEPILLANGÓK

Bizony régen volt az, mikor a Mili cica a konyhaküszöbön oldalba döfködte a buksi fejével a Cili cicát. - Ugyan micsoda öröm érhetne ma a mi kis gazdasszonyunkat? Serpett-pergett egész nap, mint a csiga. Kacagott, mint a galamb. S akkorát csókolt az apukáján, hogy csak úgy csattant. Cili cica erre megsodorta a tejfölös bajuszát, s azt felelte nagy bölcsen: - Bizonyosan ma fogott először egeret életében. Tudod, nincs annál nagyobb öröm a világon. No, tisztelet-becsület a Cili cicának, de ez egyszer nem talátlad az igazat. Pipucit még az egérfogásnál is nagyobb öröm érte. Olyan mesét talált az olvasókönyvben, ami alá az ő apukájának a neve volt nyomtatva. - Nini, apu, látod-e, mi van itt? - szaladt oda az apukájához nagy lelkesedéssel. - Ugyan micsoda? - tekintett oda apuka, s aztán legyintett a kezével. - No, gyere, mutatok én neked olyant többet is. Odavezette Pipucit a könyvesszekrényhez. Szép aranyruhás könyvek álltak ott glédában, mint a katonák. De annyi ám, hogy Pipuci csodálkozva csapta össze a lilomkacsóit. - Tenger ez, nem patak, erdő ez, nem berek, apukám! - Sok fát ültettem én ebbe az erdőbe, lelkecském - cirógatta végig apuka az aranyos könyveket, és egyet közülük odatett a Pipuci ölébe. - Próbáld meg csak, virágom, hányszor találod meg ebben az apuka nevét. No, azt Pipuci a tíz ujján se tudta kiszámítani, de még a Mili cicáén se, de még a Cili cicáén se. Kerekre nyílt szemmel állt oda az apukája elé. - Aztán mondd csak, apu, hol veszed te ezt a tenger mesét? - Hol-e? - mosolyodott el apu csendesen. - Hát ahol árulják őket, kislányom. Igazában maga se tudta apuka, hogy mit feleljen. Neki bizony sose jutott eszébe ilyen kérdés. A föld se kérdi azt sohase, hogy ki szórta tele virággal, se az ég, hogy ki hintette tele csillaggal. Pipuci azonban nem érte be ennyivel. Hitetlenkedve csóválta meg a fejét, hogy csak úgy lobogott bele az aranyhaja. - Nem lehet az, apu. Nem hallottam én azt még soha a Mitetszik bácsi boltjában, hogy ott mesét is árulnának. - Hiszen csak tréfáztam, kicsikém - nevetett apu. - A fecskék csicsergik nekem azt a sok mesét, mikor kiülök a tornádra. - No, már megint tréfázol, apu - húzta össze Pipuci a sugár szemöldökét. - Énnekem még sose mondtak mesét a fecskék. - Kiolvasom őket a felhőkből, mikor piros napáldozatkor olyan szép lassan úszkálnak az égen. - Olyan nincs! - toppantott Pipuci haragosan. - A felhőkből még nagyapó is csak azt tudja kiolvasni, hogy eső lesz-e, szél lesz-e, jó idő lesz-e.

- Jaj, ne haragudj, aranyzálam, inkább megmondom az igazat - tette össze apuka ijedten a kezét. - Aranyhajú tündérek osonnak be hozzám éjszakánként a holdsugáron, telehintik a szobámat gyémántpillangókkal, s mire megfogok közülük egyet, akkor mese lesz belőle. Vidám mese a piros szárnyúból, szomorú a fekete szárnyúból. - Úgy már igen - bólintott Pipuci. - Akkor nem is nehéz mesterség a tied. Csak abban ügyeskedj, apum, hogy mindig piros szárnyú mesepillangót fogj. Apukának akkoriban csakugyan nagy szerencséje járt a lepkefogásban. Olyan bőven termett a mosolygós mese, hogy Pipuci nem győzte olvasni. Kacagott is sokat az egész ház, még a kitömött hollómadár is görbére kacagta a csőrét a könyvesszekrény tetején, csak nagyapó csóváltatta a fejét kedvetlenül. - Nono - mondotta -, volt már nekem olyan almafám, amelyik összetört a nagy termés alatt. Apuka ilyenkor mindig csak mosolygott, de a mosolygása egyre ritkább lett s egyre kedvetlenebb. Az arca megsápadt, a homloka fellegetes lett, a nézése borongós. Ritkult, egyre ritkult, utoljára elfogyott a mese is. Ült, ült apuka az íróasztalnál tenyerébe hajtott fejjel, s összegyűrve hajigálta az asztal alá a sok szép fehér papirost. - Anyukám - szaladt ki Pipuci a konyhába -, mért csinál mostanában apuka mindig olyan sok szemetet az íróasztal körül? - Csitt, lelkem - törülgette anyuka a szemét -, apuka beteg. Fáradt szegény, pihenni kell neki. Hitte is ezt meg nem is Pipuci. Ugyan miben fáradt volna el az apu? Hiszen egész életében egyebet se csinált, csak írt meg olvasott. Abban pedig ugyan el nem lehet fáradni. Lám, Pipuci egyszer már három verset is elolvasott egyfolytában, mégse betegedett bele. Csak akkor szontyolodott el egy kicsit, mikor a doktor bácsi is beállított a házhoz. Ijedten kucorodott le a sarokba, s onnan hallgatta nagy szívdobogva a tanácskozást. Nem sokat értett ő abból. Csak akkor szorult össze a kis szíve, mikor azt mondta apuka halkszomorúan: - Nem tudok már írni se. Surrognak, csapongnak körülöttem a tarka mesepillangók, de mire a kezem kinyújtom értük, csak a semmit markolom meg. Pipucinak hirtelen öröm villant meg a szemében. Mikor a doktor bácsi elment, olyan kedve kerekedett, hogy majd fölfordította a házat. Csitították, csendesítették, nem ért az semmit. Még az se használt, hogy anyu azt mondta neki: - A doktor bácsi csendet és nyugalmat parancsolt. Evvel a nagy zenebonával még betegébbé teszed aput. - Ne félj te attól, anyukám - hunyorított Pipuci. - Hamarabb meggyógyítom, mint a doktor bácsi. Hanem

este aztán nagyon igyekezett az ágyacskájába Pipuci. S annak a függönye mögül leste szívdobogva, mikor apu feküdni készült, s haragosan dobott le valamit a vánkosa alól. - Hát ez a holmi hogy kerül ide? - kérdezte bosszúsan. Anyu ijedten futott oda, s fölkapta a földről a holmit. - Nini - mondta csodálkozva -, egy pillefogó háló! De akkorra Pipuci is ott térdelt már az apukája előtt, s csókolta lesóványodott kezét. - Apukám, ne haragudj rám, én tettem oda, hogy könnyebben elfoghasd a pillangókat.

87

- Micsoda pillangókat? - Hát a mesepillangókat. Tudod, amiket az aranyhajú tündérek hoznak éjszakánként a holdsugáron. Ne félj, kihallgattam, amit a doktor bácsinak panaszoltál. A beteg mesemondó az ölébe kapta Pipucit, és sírt is, nevetett is, ahogy a szívére szorította: - Hiszen te vagy az én aranyhajú mesetündérem, édes kicsi lányom! S még azon az éjszakán megírta az új mesét a mesepillangókról.